

De quibz pueris ad me scripsisti, alterum quem dicebat
 Mater, habens recepi, alterum recepi quidem sed
 puerum inuit. Et cum ea vale digne quod dixi
 quidem, egi patris. At hoc quidem tempore parvam
 aut nullam studii speciem morare possit. Eubo,
 ut perperam fluxu aurium collecta sordet dolen,
 vixit. Tum autem spoli de re pater nos certia,
 nec non fecit. Quare quare, dicit corripit eum leni
 febri, qua affligit in puerum, coepit. Totum tempus
 pro mercedem esse inchoat. Experiuntur enim,
 si poterit parari exquisiti vixit. maxime et deliquit,
 si non excludetur recepit. si inueniri in puerum
 bis remedium non poterit. Anke asperam si puer
 patri restitueretur. Ex more huius scholae (inqua nullo
 dum penditur didactica) dederunt parente. s. puerum
 ditione spectari. duos daleidos, hic unum et illa
 unum. Sed quia ex adolescente postea cognovi, eos
 esse fortunis et patriā excusos, alterum dale,
 rum totum in rationem accepti, ut in liores et
 alias puerorum necessitate. s. cum in puerum
 notum videri aut etiam esse nimis a vixit puer
 curia. Dimidium puerum. id eis dictum velon,
 siquendo ad te venerint. Vale cum honestissima
 conjugis. Brema. 21. Septemb. 1575. filius tuus
 & vixit est. Vixit.

Johannes Molang.

Johanni Molano Brema

Pax Christi.

239)

Quamquam nihil est singulare, quod nunc sentiam. Hanc ultimā Epi.
 qui Preceptum tamen huius presentem habet. Molam a Comm.
 rium, et aliquid est in me, molam officio meo decc. loci meo accepit.
 Video enim redimendam esse nobis a more in
 occasionem, non tantum eo sensu, quo Ephesios
 suos monet Apostolus, quoniam dies maligni sunt. Verum
 etiam alia, quoniam nobis sunt funesta exempla obvia,
 los puerum. Vixit ille non Ephesios modo, sed et nos,
 qui in fine seculi rati invidiam quod corrupti et

[H. a. 7.
 Nr. 252]

sunt hujus seculi merces, eo magis in omnes pie fideles
occasionem intentos esse, neque aliud nobis ipsis quam
domini voluntatem proponere. ut nunc nos eorum
vidimus, ut si quem cum deum convenit, consulamus,
aut rei alicujus certiorum factum vestigium, id nos ma-
jorem facere oporteat, primum aut morbo aut mi-
seria, qua celeri gradu morbum subsequitur, prope
amara. Docent id nos quotidiana exempla, et specta-
cula, ut hodie nusquam in templis quidem, sed
nec domi sue quisquam comparat frequentibus
in cor miteris, qua totum diem, deducendo ani-
morum aut vicinarum funeribus oblecta et completa
cernantur. Quam etiam quicquid alicuius terre ma-
dant, non multum post eadem pherebris
impositi humulantur. Plurimum dicitur, si sparsator
fuit, tum suum superioribus annis dissimilem
accedere ad plagas illas, quibus olim deo populum
israeliticum et in deserto, post mirram rati-
onem contra mores ob asperos seditionis au-
tes, cum sua factione: et in regno Davidis, post
sacrum ab illo censum horribiliter, et quidem
parvo temporis momento afflixit: adeo, ut in
deserto, dum festinanter properat, Aaron ad expi-
ationem, vix dum coepit perussione, interire,
tamen, illa perussione, quatuordecim milia, et
septingenti, et ex Davidis subditis, in mare usque ad
sempiternum constitutum, id est, occasum solis, quo vel
solum sacrificium erat faciendum, ceciderunt
septuaginta milia virorum. Multum quidem eleve-
rit, agitur nobis cum dominus sed hoc dico, pro natio-
ne populi, quem nec ubi moribus suis includit,
et subitum martium, que eveniant, nos ac-
dere paulatim ad illa israelitica exempla. Quotidia-
num est. 30. aut 40. corpora sepelire rari est,
50. rarissimum 60. Multum dicitur, duravit hoc
plaga, neque dum corrigimur, domine solus est
flectere ad obedientiam corda nostra. Porro
ecclesia nostra

Ecclesia nostra Dei beneficio vultu est pacata subla de Ad n 575.
 his nimirum peste illa, qui nos affligebant, et Ecclesia Dei
 dedecruebant. Quos inter erat, quidam fuit ipse loquendi
 facultas, non desit nobis maledicere. Ceteri Ecclesie
 domestici, tres quatuorve, qui vobis male volant, per
 ore adfuit, vitantes consilium: Reddunt adhuc Domini
 ingratum, qui illorum etiam amari irrisus reddet. Pi
 scator, semiterii ordinis suum aliter aduocinas ipse
 cum sua solace, adhuc quidam nos inspectur: sed morte
 quorundam misericordiarum suorum abscidit, induit,
 a nobis aliquas concedunt. Alteram tandem ictu
 sapient. spero et sapientem apud vos in unico illo honore
 filio constituisse. Nea adhuc familia Dei beneficio, et fra
 ternitatem ac matrem, idem, Polignoti, cum aliis aliquot fan
 torum nostrorum familiis, in segra est et inuicis. Cele
 ram pestis ista, quod et ipsum ira Dei signum est, pio
 multos inuoluit. Quid tum? habemus et nos nostra, et
 et multa, et magna peccata. Deinde morti obnoxii sumus
 quid ergo refert, iam, an postea tollamur? nisi quod, dum vi
 uimus, Dei gloriam, quod ipsum etiam maximum est, inter
 infinitas erumnas, promouemus. Et fortasse vult Deus
 per videri morte ad disciplinam subire, siue morienti
 um, siue superstitum respectu; ut cum auferet nobis om
 nias de: Deinde nostrum auro auferimus, qui cum
 nos vere Deo committimus: nam ad eternam beatitudi
 nem transferimus. Quoniam ergo nos, deo sincere fi
 dentes, peccata, plaga, calamitates aut vastitas potest
 extirpare? certe non timemus impudenter de causa. Nam et
 si ea beatus Salomoni affligeret: homines aduersum
 nos gratia molantes, nostra supra Deo longe pluribus
 angelis commissa est, quoniam nos non solum ausci
 mus de se dedimus, sed manus affl. humeris gestas
 mus, ne impingamus in nos: et gravissimis ut
 sit quidam, tentationibus seruentibus rursus, quibus
 infiniti mortales precipitantes in eternam da
 mnationem, si modo cum Propheta ex animo consti
 tuius, et diuini Domini. De quo gestu, et unia
 te spem posui, ad ut o malum nequaquam accedet
 sed aliis eadem tibi ipsi firmi et intrepidi habi

me. Quapropter rogando Dominum, ne tanti tanti
bonorum finis existeret, ut concederet nobis ipsum,
ideo amare ipsi eo usque fidere, ut propter ipsum
nullam aliam eligamus nobis refugium, per ipsum
Christum Dominum nostrum. Amen. Vale et
nos ama. Inda 15. Septembris, quo die sepelivimus
uxorem illius Thome, qui cum esset in mea mensa
de perfectione disputabat. 1575.

Tui studiosissimus Discipulus
Jus de Filiis

Jacobus Commelius.

M. Jacobo Commelio Erud.
Pax Christi.

240/
Hæc Epistola
ad eum ultima
adeptus namq[ue] e[st]
venit, ut 25. vi
glembris a[nni] 1575.
vivi exessit.

[= Hæc. a. 4.
N. 254.]

Ex tuis postremis cupivi Commeline suavisime
magno te esse animo intentis periculis probiterna
indignis serventis. Tantum in trepido fidei non facile
in quaquam hic inconveneris, ne si Molanum quidam ipse
dixeris, tam invidiam peccatis robur parum quiddam
Decidemum est, longa periculis exercitata sic ne fura
datum (ut spiritus loquatur) et radicatum sit, ut
legens epistolam tuam, et relegens pericula
arguam, quoniam perspicue intelligerem, non solum
quellio ipse spes: sed etiam qualem me esse velles.
Non sum tuum plumbum, ut tantum amici bene fac
iam, quam tuis aliud agentis non agnoscam. Ha
boo ergo magnam tua erga me amoris gratiam,
propterea solida tamq[ue] tempestiva consolatione
uxor propterea mea, cui tunc literas, ut interpretes
reclari, quoniam in angustis esset non medi
criter confirmata est, etiam mihi recepit.
Quæris, quid nos sollicitet? Videretis inquit
qui puerulum haurit mortuum, cum amor tu
est sub pedum diem: quoniam ista scripsisse
manu. O me nunquam sapientem! sunt mihi a
dome adhuc sex anime, quarum calamitas
in meum caput referretur: nos 27. sub eo
dem lecto sumus. Degeant sine turba nostra,